

Pojďme si hrát na vojáky

Lituji všeho, co jsem kdy udělala, způsobila a zavinila. Pamatuji si každý detail. Každou osobu. Každé zvíře. Vojáky. Vězně. Rodiny i celé skupiny. Za všechno to utrpení nemůžu já, ale ti hajzlové, kteří svírali mou rukojeť a spoušť svýma zpocenýma a zkrvavenýma rukama. Měli mě upevněnou na rameni, kde jsem cítila uniformy, košile, ale někdy i holá těla. A nejhorší byl ten pocit, kdy mnou projela ona známá ostrá bolest, po které přišel náhlý nával adrenalinu. Kovová nábojnice prošla další živou bytostí. A pak další, další a další...

Ležím už řádku let v dřevěné krabici, někde v temném skladu na půdě, a snažím se nemyslet na to všechno, co jsem spáchala. Ale nejsem tady sama – je tady tak sto dřevěných beden s různými zbraněmi, granáty a municí, ale ty jen tiše a smutně mlčí. Dříve jsem tady bývala s rodinou, která mě zdělila po jejich synovi. Někdy v noci, když svítí měsíc, vidím jeho tvář. Cítím jeho dech. Rychlý a nesouměrný, jako kdyby se měl každou chvíli zastavit. Nedávno se sem ale přistěhovala nová rodina a už jeho tvář nevidám. A ani nevím, co se stalo s tou předchozí rodinou. Prostě zmizeli. Jako lusknutím prstu.

Najednou zaslechnu bouchnutí dveří. Slyším kroky. Tiché, ale rychlé kroky, které vybíhají po schodech. A teď jsou zcela jasné, tady nahoře na půdě.

„Hmmm, co to tady je? Ehe, ehe, fuj, tady je ale prachu. Tady mě určitě nenajdou.“

Ale ne. Panebože, to je dítě!

„Jů, to je ale krabic, co v nich asi je?“

Jde přesně k mé bedně. Pomalu, těžce a namáhavě odklopuje víko od mého úkrytu.

„Žjó, to je hustý!“

Nade mnou se sklání 8letý chlapec s kudrnatými, černými vlasy a modrýma očima, v nichž má neskryvaný úžas. Jeho měkké ruce se mě dotknou. Zvedají mě. Jsou tak jemné a malé, v porovnání s těmi, jež mě svíraly ve válce. Bojím se, co se bude dít dál. Odbíhá se mnou někam dolů, pryč z půdy. Do míst, kde to neznám.

„Ta schovka už je fakt nuda, pojďme si hrát na vojáky, něco jsem našel a je to fakt hustý, kluci!“

Prst drží přímo na spoušti. Jsem nabitá!